

K)

Flózi mésem szelid fényc,
Nem hajósok létreménye.

Arany.

Solánta.

XI.

Elsimult a Tisza lerakodott nája
 Az éji sötétség, vastag a bundája.
 Ködből, virből szöve, hogy a hold sugaras
 Itt ne bocsássa, mely mint a jó barát
 Barátját keresi estende a tükröt
 A szöke folyónak; de most úgy se szüktse
 Ez a sűrű fátyol, mert csak kis halovány
 Felgyűrű dereng most az égre alkonyán.

Jobb is e sötétség, vagy mit is?... szürkület.
 Ifjú a lányra vár a parton, aki ves
 Az még arathat is, az ifjú már vesett,
 De még aratásra idő nem jöhetett.
 Bimbó még a virág, alig alig fészlik;
 De mert úgy bitokban sokan is keresik,
 A vin kertész erre csak fejt csorvályá.
 Eladásra termett de bír azt sajnályá.

A lány süxiesen egy felé se mutat.
 Ax ax, hogy egyiknek másiknak az utat
 Ki talán bátrabb volt megmutatniak süxen.
 Ki tarthat magára nincs az mindenképen
 Csak axon, hogy rögtön a papucsos hordja.
 Van ám annak rendje, van ám annak módja.
 Asszony sorba jutni, nem maradni koppon
 I nem mutatni, hogy azt váryák: be ki koppan?

Csak az ifju Kardos Arpad az egyedül
 Kiért a deli lány ugy igazán hevül.
 Most is eji egymásra várnak a homályban.
 Ax egyik a parton a másik a házban.
 Arpad a lány felé egy kisit intget.
 A lány felkerekivel az ablakiüveget
 Törli melyre forró lehellete kárul
 I lopok mosolygalad életjelt magarul.

Jaj sarta ex. Arpad már nem igen süre
 Bár gondianni könnyoben kutasott derüre
 X Borúra, hej süre, csak nem lele nyugtot.
 Maga sine tisztában olykor vajh mi fubor
 Keressül a lélkén. Mint a hulló csillag
 Mely a süre ejben süesxoródva csillog.
 I végsöl sziporkázza elkinik az irben
 Honnan jött, hová ment, kitudja? Merőben

Találgatás mit a ludományok sülnak.
 Hej! jobb ha nem tudjuk honnét hova folynak
 E jenylo' lángek, a végtelen igen.
 Mint mondott ily formán Kardosunk Ke-
 Majd egy-egy nagy ertés napmelege lánad^{leben}
 Majd egy kisebb derült házi süre áradt.
 Ax előbbi: Csupán: a háziért habni.
 Emex: egy kis lányrak szeretese vallni.

Amas: emberiség legyen csupán célod!
 Emes: egynek dolgozz, tedd félre acélod!
 A napfény csábító fényre, dicsőségre
 Hári mécses csupán egy kis feleségre.
 Gyöngye kis ellenség a hatalmas napnak
 Egy szerény mécseske, kik a pillanatnak
 Szavára ítélnek, nem is kisnek rögtön
 A napnak fenségét hirdetni örökön.

De mig a fény is hó mit e földre árassz
 Ellet: egy mécs mentse azt kit utja fárassz
 Kinn a sötét éjben, s mindegy szót: idebenn
 Tény magadhoz fáradsz, éhexo idegen!
 Be is lért. Színynek épen olyan korban
 Volt kis Tolintája, melyben szívat dobban
 A sziv minden sötét szeműnek láttára.
 Erre veté szemét Kardos erre vára.

Erre gondolt ő már kora gyermek ésszel,
 Ha exerszer történt exerszer nem veix el
 Az ilyen vonzalom, Mit gondtalan táplált
 A lobbanó gyermek. — Később nem vált
 Tízta szive kincse értéktelen lomma?
 Kevető kedélye benne siralomra?
 Vak szerelme, mely csak a szívvél törodik
 Melyet talált, később vajjon nem szegődik.

Fel a fukar agghoz, a megcsóls éshex,
 Mely minden egyebet előbb veszen kishex
 Mint a sziv szótáradt, s dören hányja veti
 Mi kincs vagy rang birtat, csak nem vaj' szere
 Nem így volt mint mondom. Min a gyermek^{ti}
 Elhajolva csüggött nagy szépségre vált át, ^{Arpad}
 Harmas listá homlok aranycsöke hajjal.
 Leirni egészen leirnam, de bajjal.

Képxelje azt, bár ki olgunnak aminök
 Traja, sreme, arca voltak csak azt hinnök,
 A szem az kékellett, az ajk meg pirosan
 Nyilott mint mávoknál vélnök hamarosan.
 No elég ha mondom, hogy Arpadunk vére
 Nem nyugodott többé, ha Jolán szemére
 Akár lopva olykor úgy hirtelen vetett,
 Akár hosszasabban egy egy tekintetet.

Nem is soká gyözte az édes kint, melyet
 Úgy titokban tudta, többé nem viselhet.
 Jolán bár az se szölt, szem mutatatta szemnek,
 Hogy nála sincs régen egy sepp helye, nem nek.

Osi udvarán ül Sárffy vén hárs alatt,
 Kardos hozzá járul, Jolánta beszélget.
 Már máskor is történt, ezt máskor is tette,
 A két férfi megsem itközött felesse.
 Köszönnék beszélnek ide stova egymást.
 Kardos akadosit, kér valamit, meglass,
 Beszél öreg Sárffy, de csak úgy magában,
 De megvárja még is mi kopog a fában.

Tisztelt Bátyám uram ne vegye ezt sokon
 Hogy igyen cimexem, bár nem vagyok rokon,
 De jóakarata bátorított erre
 Milyen irányomban senki is semerre
 Nem mutatott eddig. Csak adunk örökkejt
 Vették át e viszonyt egymástól is főkejt
 Apám s Urambátyám szöttek azt erőre
 En s Jolánta által szálljon ösröl ösre.

Legyen egy családunk, mert így sujtson agyon
 Ha én a kisasszonyt más kezére hagyom,
 S bár nem szöltam neki egyéb gyerekek észre,
 Szembe szállnék érte vadul bármely veszőrel.
 Izzadnék egy elten át nehéz nap számba,
 Alázat, szenvedés itt nem jönne számba.
 Pusztá hó sivatag nem volna kietlen
 Erte, szeresem őt szöval véghebeslen!

Csendesen hallgatói szöreg de arcát,
 Heves pír borítá. Szöval lelki harcát
 Mutatá a külső és rege ajkára
 Szinlett nyugalommal szöjött nagy sokára:
 „Ösem uram bár mily komoly és lörekeve”
 Nem vehetem szavát komolyan, míg fekeve”
 Vagyona nem felel meg mit Tolintának
 Rangos nagyszülei örökbe hagyának.

Nem vagyok én gögös, de könnyelmű volnék
 Ha e magas célhoz még lépésöt is tolnék.
 Tegyen uram öcsém haladást vagyomban,
 S' aztán szöjv állásra, s ide jöhet nyomban,
 De míg csak a remény és lörekeve szölnak
 Birkabik, hogy én bik nem állok a tollnak,
 Hogy saját kezemmel tegyek egyből kettöt,
 Koldusok értek. Inkább választok semetöt.

Egy szö se szö Kardos, de útra kel nyom-
 ban,
 Még vissza se tekint, lábbal egy írómban,
 Egy szö nem szabadul kezárult ajkárul,
 De saját szemének büsletke kitárul,
 Mely lüxü szemébül egy könnyü sem görbül
 Halovány orcáján egy vonás se görbül.

Tikkasztó nyári dél visel ilyen arcol,
 Mielőtt ax ég a haragos a harcol
 Megkendi a lombán szunyokáló földdel.
 A messze határon hol a búza nőddel,
 S a kalász hullámba bemenül ax ég bolt,
 Nagy fölt feketéllik hol imént ax ég volt.

Csak kicsit cikázik, csak kicsit morajlik,
 Földre helyest füllel alig-alig hallik.
 Imire egy "Miatyánk" el lesz mondva végig,
 Tűz ostromok hullnak földre s föl ax égig.
 Rázzák szegény földet. Eső senger csordul
 Hogy félünk égés föld sarkából kifordul.

Amint messze haladt Arpadunk edkejen,
 Lelke gyötrelmével maga maradt épen.
 Hagyd hagy induljon ott benn a fegeteg.
 Hej csak ki kell forrni annak ami beteg.
 Ax elnyomott láva csak kitör és rombol
 Elnyomott fájdalom xár örültségek sombol.

Hogy is ne csordulna a pohár ha telve
 A szív, ha benne kéj, fájdalom keverve.
 Amabból bár kevés, süsserte emeből.
 Ki sarszá fel a vért a patákszó sebből?
 Ki a sóhaj's hogyha sülfessült ax bennünk?
 Ha a kinnó büntet nincs már hova lenniük.

Túlárad a szív, mint túlárad a kehely,
 Emennek tarsalma amaxéba kehel
 Olykor kis enyhülett. Szóra vált fájdalom
 Veszt csak erejéből ezért szót e dalom.
 Mely úgy lámadt mint a madaré az ágon
 Ha ez árván marad a széles világon.

Árván élve hozzá a fájdalom társult.
 Hej, hol is keresné lakását ez másutt,
 Mint az elhagyottnak sziveben keblében.
 Ott ismerik őt csak, ott szőlisgák néven,
 Uri palotában, ússzéli viskóban
 Csak az elhagyottnak nincs része a jobban.

Csak az elhagyott az ki nem érez álmod,
 Egy íves falatra ez nem tarthat skámod,
 Kedvet ennek a dal hej, nem igen szítja,
 Arany csillogása nem igen vakítja,
 A párolgó étel nem ingerli vágyait,
 Az édes skendergés csak kerüli ágyait.

A gardag magában nem élvezi kincsét,
 Unja gardagságát, s mint a rab bilincset
 Bosszúsan csörgeti. Olyan amax magában
 Unottan keresgél a vasas ládában,
 S' egy ócska levelken, egy száraz virágon
 Vidul mint tavasszal a madár az ágon.

16.

Csillapítsd o' Atram nem bírom így ó' jaff!
Vergődő kebliből így repül egy sóhaj. -
Vagy végé~~xx~~ csak gyorsan, de ne kínó~~xx~~ vältig.
Hívő szolgád voltam eltem kinnra vält itt.
Ami vétkem volna lerovandó, melyben
Gyarló mindig szenved, kintitő türedben
Lerovom azt inkább. Nem mehet ~~ex~~ többé.
Küld el oda leltem kessem a gödörbe.

Imádkozik ingyen ha épen e névre
"Ima" számot santhat, kinek a nyelvére
Küld a fájdalom, s kintpadon a lélek
Feszül mint exüst húr, mid lantra tevé^{nek}
Mindem érintésre olyan hangra kezdül
Hogy ides kin szivünk úgy járja kereszül
Mint az esti szellő a savasszi hajtsál
Keltve sítközös hosszú mély sohajtsál.

17.

A nap mint vándor ki messzeuton jára
Lepihenri kessül. Legalább a pára
Nagy fényes korongját olyképen öveste,
Mint ki puha ágygylat kessülödik este.
Bágyadtan pistoló vön vendége körül.
Bár az szabadszokik, de lilokban örül
I ha még is próbálja keményen megállni
Fáradt kérde inog, siet is ám hálni.

Kardos is hara tirt, hajtsná nyugalomra
Büterhelte fejét, mit se kíván gyorsra
Se este se álma, csak hajtsja a nevet;
Jolánta. Jolánta, maji sír, maji meg ne^{vet}
Jó hogy épen senki nem lékeng körülte
Mert bix alig tudná, beteg-e örült-e.
Különben közelben kivan, úgy se bánja
Johaja is szava csak egy a "Jolánta".

18.

Édes név, magyar név, viselik is többen
 Magyar leányok közt ~~szivem~~ meg döbben
 Ha franczia, salfán, német avagy görög
 A magyar lány neve, vagy éji nyelven ^{kö}_{vög}
 Idegen szó való. No de egy Tolánta
 Még mindig magyar volt nyelven szivben s
 A nyegle hölgyecskét, ki bárgyún figyelt, ^{számta}
 Nyas mit magyar sziv meg nem igen szokhat.

Mert legyen bár arca görög felistennő
 Ludár mint a nyárfa, mint amilyen nem nő
 Csak a Tisza mentén, szemre mérhetlen ég
 Vagy a sötét pököl. Mind e baj nem elég,
 Hogy úgy boldogíttson mint amiként illik
 Mikor édes ajkán magyar szóba nyitlik
 Tűzes magyar érteis. Hű lányért ki nem ég?
 Oroszlánnyal vívni ilyenért nem elég.

19.

Ilyen volt Tolánta Kardos Tolántája.
 Nem csoda, hogy érte, lelke mélyen fájja.
 Tolánta Tolánta! Ó nagy Isten érte
 Tégy meg csak vesérré sudossá. Nem kérs-e
 Gyermeked csak egy kis házi boldogságot?
 Te ládd Ajám a gég hogy isamba hágot.
 Vagy halál vagy érte ott állni magason
 Mielőtt e lassanölő méreg hasson.

Egyesek csak kiáltják a hara vessélyben
 A hír messze vágta mint pehely a szélben.
 Mint a szerelmesek vágyó gondolatba,
 A megharsant vészkiált hangja messze
 Nem maradt oly kis rug az ország szélleben ^{haba}
 Hol meg nem hallották, hogy a hara vessében.

De nem csak hallották fegyverkesek szepten
 Legjobb paripaját választotta éppen
 A gardag, mely ötet győzelemre vinné.
 A kedves az ifjút, az anyja - ki hinni
 Fiát küldte a csatába egy sötétig,
 Boldog Istén ki fog győzni majol megvá-
 lik.

A sziűx oda adta aranykességét
 A gardag gabriáját, az agy egészességét.
 Gyermek, s asszony fáradt, hogy készítsen ^{le}
 Ember nem lehetett egy arannyi lépés, ^(pés)
 Hogy ne akadt volna olyanra, egyedül
 Aki a harcra szent védelmére hevül.

Egy véres csatából másba kergetőstek.
 Míg hogy egy helyen egy ellent befőstek,
 Véresen, porosan fáradtan is éhen
 Rohantak másfelé tűzbe, akik éppen
 Lábakat nem veszték, s megmaradt egy
 O nagy hősek voltak és nagy volt haragjuk. Karuk.

Mondanom se kell tán, hogy köztük volt Haros.
 Köztük, az első közt. Ha aranylant mardos
 A vipera kígyó, nem leszen oly böszül.
 Mint minő hősünk volt, hogy ha harcra készült,
 Ha dördült az agyu, ha megcsendült a kard
 Olyan vitéz talán, de jobb már nem akadt.

Báboroság, szerencse csak hoxxa szegődtek,
 Mintha láthatatlan bündér ujjak szöttek
 Volna büvös inges rá, mit golyó nem fog,
 Bár ott jár a hol a golyó rajkolt, snem sok,
 Ha mondom, hogy még egy hajszála se görbült
 Míg az ágyu elsőt és utolsót dördült.

Egyseker volt, hol az Úr így besejt magában:
 Meglátom tud-e még Isten igazában
 Harcolni vívőül mint egykor apái
 Hadd néksem mi népszerű az ifjabb, a mai.
 Menjen rá egysekerre muszka meg a német!
 Adis egyseker a harc igaz tüze égés
 Megküzd Kettővel is. Ha tesszi fogadom,
 A halál kezébe e népet nem adom.

Előtt is ott csodát, de hát maga teste.
 Örült, bár bámulni nem tudott feleszte
 Dulakodtak azon, hogy ki legyen első
 A tűzbe rohanni mikor ráproveszt
 Já golyó egymással vesekedtek váltva.
 Egyik, hogy a vixsel másik vértel, hátka
 Jobban belölenei szomszéd partak medrét.
 Feküdtek aholtak egymáson negyedret.

De rohantak egyre rohantak merőben.
 A fárads nap ott vár már rég lemenőben,
 Mintha nem tudna a dicső képtől válni,
 Ugy látszik egy magas dombfelett megállni.
 Turonyt szegere, rohanj! Terecsaki bajjal
 All meg, Csik, Rohan a hős lengő bajjal.
 Lába alól társait vértő mellett vessik,
 Rohan, nem is látja, hadban ex megesik.

Kés erred áll lovam az új kisse fagyos.
 Farkasxemet néznek huszárok és dragonyos.
 Végző ülések ott a vexér kezében,
 Amelyik mostan győz, az győz idejében.
 Kardos egy száradal félrebb áll az erdőn,
 A dragonyos vexér csak nézdel figyelen.
 Közeledik lassan, de ütkönni késik,
 Ami ma történik emlékökbe vesik.

Hobozu a les Kardos várni nem is győzi.
 Harci tűz sarkalja, serevél gyorsan főzi.
 Maga pár száz lépést csak előre vágta,
 Ellenséges vexér előbb mutat háta,
 De nyomban megfordul, is kiáll egy szál
 A legényeség nézi séslenül maradva. ^(Kardosra)
 A kardok csabognak nagy a vexér végig.
 Kardos kicsiny David ha ép hozzá mérk.

Csattog egyre a kard a lovak horkolnak
 Arcok és a kardon piros cseppek folynak,
 De halálos csapás egyiket sem éri.
 Egy percet pihennek is míg vadxemmel ^{ri}
 Az orias Kardos az oldalt skorisza
 Fárads habzó lovat, egy perc is beborisza
 Ló és lovas félig a testes németet
 Akit riadt méne exalatt levelet.

Egy percre mindenik magát menti vakon.
 Kardos állott talpra, a vexért most nyakon
 Ugy taldlja röglön, hogy az lehanyatlott.
 Ezt látva a többi huszárok sem várhatott,
 Ember ember ellen küzdött, öld vagdosott
 Kés az acél irtott, kés a ló taposott.
 Megfussott a vasas, megingott az ellen,
 Kardos győzött, verett bár hornlokon mellen.

Nagy öröm nézta fel a magyar fővárost.
 A fővezért s Kardost emlegetik már most.
 Nem öröm, betegség, lux fog eleinte
 Elminden jó magyart, hogy feledik szinte
 Eset ital atom emberi szükséget:
 Azt mondják ma jönnek ^{híjj} Jelen éléget
 A vágytól, hogy lassam "Oh Jexus odadom
 Ezt az egész székelt egye magát agyon,

Ex a jó huszárság, a lelkes vívők,
 Így szót a méssáros. Méssárosné: névük
 Csak utána vane a piáon vajjon,
 Olyan jó leveles káposzta, mert nagyon
 Szereti úgy töltve a jó magyar harcos.
 Ott áll a kocsmáros és beleszó: karcos
 Van az en kocsmárnban, úgy mérem majd vár
 Ugy igaznak ingyen, dültig avagy álltig. ^{híjj}

Késsül a vendégség. Süttö gyümölcsáros,
 Sajtos, méhesbábas szóval egész város
 A mennyiben étel-italra van gondja,
 Vissza tanácsok, bár senki se mondja,
 De hát ezt jó maguk egy is kieszték,
 Tanácsuraimék garmadába tették,
 A köös pénzárból-határak egy szóval,
 A város is járul mindenféle jóval.

De ne legyen csupán csak a szájnak böszög,
 Tusson a vívők érdemlett dícsőség.
 So erre is volt gond, volt egész egy halom.
 Földig erő hásszó, mint egy egy szélmalom
 Fosszu széles szárny ^{ők} lebegtek sünnien.
 Hullámszott a tömeg, jajj kiludni híven
 Leírni a sok szép szönyeget, virágot.
 Jönnek már! az öröm tetőpontra hágott.

A só a nagy rajban csak úgy oda veszett.
 Mintha a vén Sellt a Dunába esett
 Volna, csak egyetlen dörgő moraj támadt.
 Ha nyári viharban jól kisájtott számat
 Ordítással töltöm, hogy nagyot kiáltssak
 Körülem azt látják, hogy a szájam jár csak,
 Így sügött egy hangban, amint ember gyerek
 Kiáltá szüntelen: eljen a hadsereg! —

Főkép a vexer is Kardos jöttek számba,
 Nagy lakoma esett fényes Budavárba.
 Ott ült Arpád jobbján a gyöntes vexernek,
 Felé sok süzes szem pillantási érnek.
 Menyecskenek - lányrak csak rajta függ arca.
 Meg van, de nem látózik rajt a lélek harca.
 Sedig a lélek most egy háborgó tenger,
 Ki ilyesmit segyörx az egy egész ember.

Arpád küzdött vele, nem is gyönte könnyen.
 Miskor falyhatx bátran, most ne csorogj ^{könnyem}
 Így sötét így magában. Örömeben sötét így,
 Búsasgatva magát. Oh Jézusom, ne vigy
 Kiserítetbe, hogy én most elbixam magam.
 Merd, hogy nagy kegyedből ott nem hagy ^{tan}
 Becsület mezején, azért nem is merék ^{fogam}
 Halálkodni, de itt a fejem szédeleg.

Hogy tettei te engem, ki futott a lánytól,
 Ennyi szem szem köze? Nem látom a fától
 Az erdőt oh Uram, a fénytől a napot,
 Vess egy kis árnyékot, ha belőlem vakot
 Nem akarsz csinálni; mert úgy segély Magad
 Vagy szemem világa, vagy az eszem marad
 Benin a sok széptől, mely könnyes, ha kexet
 Nem ad mellém senkit, Kabulót ki vexet!

Mert bár egy hallottam, olvastam is másszor,
 Ha magas egedben angyaliddal járszol,
 Az az bocsá Uram - hogy ha trónod alatt,
 Angyalid serege hódolva elhalad,
 I Kigyul csillagidnak végtelen serege
 - Jó keresztény hívni hitellennék rege -
 Olyan kegy ez mitől ki még földön halad
 Még képmelében is véghellen elmarad.

De úgy hívem Uram - jaj ne büntess érte -
 Aki eged fényét és nagyságát mérte
 A legrosszabbnak látta legdicsőbbnek tudta
 Nagynak és fényesnek méltán nem hazudta
 Nagas bírodalmad, sőt keveset mondott,
 Leírni félig is bizony adna gondot;
 De ahhoz volna még is tán egy hasonlat
 A hely ahol ennyi magyarasszony mutat.

Lássa Tolántát, vagy csak most keresse
 Harag vagy büszkeség hátráltatja restet
 Nem lehet oly könnyen rajt eljárnodni.
 Egyszerre csak elkerd a népség morogni.
 Kardosra tekint most mind a kislsemével
 Kinek szeme épen, ki kurtát lát négygyel;
 Mert ki egy messziről szájat csak úgy látott,
 Az kerébe ragadt egy egy messzilátót.

Volt is mit bámulni mind igazva teste
 Mi lesz, Kardos felállt, nemeg egész teste.
 Férpy a kuckóból, vagy a terem mélyén
 Szakasztott akkor állt fel az asszal élén,
 Midőn Kardos mondult. Közeledet lassan.
 Tolánta meg: esit! esit! szivem nagy hallhassam.
 De szó sincs hallásról oly derült szibongás
 Nyeli a szót mint szar köpüből szállt dongás.

Arpad izgatottan gyorsitgatai léptés.
 Harag majd szeretembang pirisá képe.
 Sírlyval röviden parolár, bár rokon-
 Nem igen érteket vele, csak kis fokón.
 De lette a lanyért, kivel ösreültek.
 Eleinte szóttan, de bele hevültek.
 Hiszobb a beszédbe, s hol egyszere szólsak
 Hol meg-meg akadnak, vagy csak úgy dadog-
 tak.

De amid nem tudtak beönteni szóba,
 Nem maradtak mégsem mondattan, valóba,
 Mert szemek voltak egymásba merülve.
 Pillantássem esett mely el lett kerülve.
 Iha elejté a fül mit az egyik mondott
 Felkapta szemével a másik. Bolondot
 Vagy okosat szóltak nem is méregettek
 Hisz egymást egyre csak szemükkel kergették.

Mert a nagy szeretem olyan bókó dolog,
 Fla rá lett, mi után évek óta bolyog,
 Nem tud vele élni, nem vesse a hasnát,
 Csak kiptked csak kaptod mint ki szeltek.
 Méregéti bambá örömmel a földnek, ^{rosszra}
 Mit sebbén örökölt és tapsol a köldnek,
 Mi telket borítja, a hely'is hogy ekevel
 Forgasna, hogy honra a kalászt errevel.

Vagy olyan mint aki nyomorban éhezett,
 Iki a sors váratlan rejtett kincseire vexet.
 Vermet és is alig kéri felig az a verem,
 Egy nagy darab arany csak elötte tenem.
 Ujjongatva vézna karjaiba kappja,
 Feledi, hogy öt kis éhes gyereke kapja
 Dícsereit világgá is világerit sem adja.
 Elkappják, s öt újra inség nyomorgatja.

Igy Kardos-Tolanta együtt kék a kékben,
 Réjük a lepkéje, mely garol a mézben.
 De nem szól egyik sem: Szereslek legy enyém!
 Hogy egymásé leszek, bírassja a remény
 Mindkettőt, de erről csak hallgat botonul
 Egyik is másik is. Kardosnak im szorul
 Szive, nagy aggódva, de nem ejt egy hangot
 Ha most is lefőnik akár egy bitangot?

Pedig dehogy sennék, megbánta már százszor
 Vén Sárny a tessék, nem is senné másszor
 Tolanta belát az Arpad kebelébe
 Akár imakönyvét úgy tudja betéve.
 I még csak nem is célóz. Szóval indulatja
 Vinne, de leányi büszkesége tartja.

Szípen körbe állnak is a szép "déli" táncos
 Rá kezdik andalgón, képezik a táncos
 Huszan-huszan együtt's egymás felé lejtve
 Bokáznak fordulnak, majd besötökölve
 Jobbra is-balra is, a sok bájos lányka
 Oh délcegen lebeg, hogy látva, a szánk a
 Szemünkkel így nyilva tétlenül vesszélget
 Míg tekintelünk a büvös táncos leget.

Mert gyönyörű ám a mi igazi táncunk,
 Bíróny nem a mai, hiszen nem is lássunk
 Tudni is felöle, hogy tudtak apai
 Lejteni a magyarnak. Mit ránk a mai
 Delnőt körös-körül a szép padosaton?
 Jó hogy szegény lányka nem az én magyaron.
 Hires tánc, német tánc vagy francia is, keringős?
 Ugy hívják. A táncos azt hiszem én kergés.

Iregény csárdás rajtad, de keveset hagytak.
 Délceg huszári lábaid amik egykor raktak.
 Komolyan is szépen méltósággal, nemde
 Röstelnek most járni? Egy a világ rendje!
 Egy pici sippentés jobbra-balra helyben
 Görnyedés kicsit háttal, becselt a mellben
 A sárkos. Nem bírja a botkázást lejtést
 Toborzást. Ily táncokat kívánok felejtést.

Majd ha ismét éled amint Isten adja!
 Bennünk magyar őrök, sa srokások vadja.
 Külről jött korszagnak lexen a mulása,
 Tánokban is délceg lex a magyar, meglássa
 Ki nem vak, sa kinek a szíve is helyén.
 Nagy volt a római, classicus a hellén,
 Saját arccal, mákkal. A magyar dicsőség
 Az, ha lényege nyel, 's nem rongy-ruha bőség.

Tolánta is Arpad oly bájjal lejtették!
 Legszébb napja lett az öröm nagyhetének,
 Pedig ők boldogan nemmel egymást nyelték
 Csupán, míg a többi jóskán is felejték.
 Igy ment volna tovább, ha az a végzetes
 Leány kéro' treifa nincs, de veszenetes!

Oszlanak a láncok, 's kiki a párjával,
 Fele férfi kettőt forgat, míg hijával
 Párjának soborsít a többi. Majd kettő
 Telenik meg egy-egy delnö elött, Estöl
 El lex utasítva, röviden az egyik.
 Maga is kacag rajt, no de nem mindegyik.
 Kardos-Hüzdí jutnak oda hol Tolánta
 Valaszt, Hüzdinek mond "igen" bár ezt
 bánta.

Bánta mikor kesse sarkán is halálígy.
 Kardos elhalványult elhidegült állígy.
 Most meredsen állott majd mint menykö
 Frog, megy nem lájja, hogy feleje nyújtott ^{sújtott}
 Herivel Tolánta engeszteli szépen.
 Fojlott kacaj hangzik a terem köképen.
 Jár nem is rosz szivből, tovább harapodzik.
 Kardos gúnyt vél, szédel, ki hara lopódzik.

Szeme vérben forog, megaláns láttott.
 Tolánta még táncol, no de szót nem váltott
 Avval, kit fogodva kinos savarában
 Kénytelen kegyelt volt, bánjamos, hijában!
 Atyja sügött fele: lany sokat beszélnek,
 Ne járj a kezere a hirkordó szelnek!
 A társnok suttyotak: Együgyü jó szivvel
 Vagy csak irigységből: Ha tudja mit mivel

Nem tessék ki magás. Tolánt verig járja
 A sok avatallan ketyogás, hogy párja
 Ki legyen a táncban. A szüri szemérem
 Megdöbbenti kicsiny szivét: többremerem
 En annak értékét mi illik a táncnak.
 Tudnék adni példát itt is akár hánynak,
 De ha már valóban oly botrányos leszen
 Hogy sem más, inkább csak magamat ^{szem.} epes

Bevégzi a táncos és hara táncolyog.
 Lesors liliumszál! Apjának a dolog
 Szemet szúr aronnal veszi is szivére
 Látja de már kesőn táncosa mit ére.
 Működésben töröm én balga eszemmel
 Derékon szegény kis „Nefeletsem” „nem” mel
 Döre gögös atya, bozsás ég még egyszer,
 Fladd elni virágom oh kerlek exerszer!

III.

A "virág" csak hajlott szirmaiát hullatta
Egy-egy frissen hullott levelet alatta
Ha talált a szelbő-arcáról egy rózsát -
Ha estende lopva közelében kószált -
Szárnyaira vette látatlan a tolvaj,
Kardos közelébe illant vele, ott haz
Később esés volt mindennapi vendég,
Keszergés és sokajóttan kipihenésük

Magukat a savostak, csak rövid időre,
Csapatostul tértek vissza. Exa dőre
Szerelemnek átka, hogy amikor tenni
Sorsját kereshetik, nem hogy szóra menni
Mernének, de tömnek a csacska szem száját,
Szemlesüve, tudva ösrinte hibáját
Hogy hangtalan beszél, ha mondják is "hallga"
Siv szikát kisírja neveti a balga.

III.

Nóde ahogy történt úgy történt, hogy újra
Né kendjünk jéjgatóst. Kardosnak a bira
Nohát arra épen mi szerelmi vána -
Nem sokáig sellett, mert szeretett hōna
Nagy vesztébe jutott. A hara hajója
Viharos tengerral jásztek. Isen őjja!
Mig rébe nem úszik, addig egyébb gondja
Nem lesz a magyarnak, Kardos is armondja.

Tolansa sem rosszabb. Peteg fájo szivét
A hara töltibe. Nem feledi kivet,
His úgy bánya bántott, rossz szándék hijában,
Tan soh' sem szerette mint most igazában.
Dej' sz ex úgy volt mindig az Isen kesében:
Az egyikben pokol a másikon eden.
Az egyik volt mindig a másiknak útja
Tünésert jutalom örökre kifutja.

Tűrt is szegény leány bánásmódját szeliden.
 A nagy fájdalomban elnyelgett ügyei;
 Mintha szerelmével volna épen szembe:
 Haragudni nem - nem, hogy jutna szembe?
 Szereslek, oh jóskám, hadd ölellek számszor!
 Nem mondulok, nem beszélök vagy mit is szólak más.
 Oh mily szomorító, szegényítő egy szó - szor?
 Kinálom szerelmem, ö elbocsút, megcsók!

Aruban elmélax, elnéxi az eget.
 Szemmel üxi ott a repülő felleget.
 Azt hisxi, hogy onnan istenek valakik.
 "Bírányosan már ott nagyon sok oly lakik
 Ki a szeretetsérs oly sokat szenvedett!"
 Erre nagy könnyedén mint fákön az evet,
 Flárom vagy négy termen most kereszkülson
 Egysz egy ottárig deszkítve gondosan.

Élő virágokkal, lámpával, Leeseik
 Az ottár kép előtt a szent szűz - beveszik
 Két szemé pillant forró nehéz könnyek.
 Kérdetben egyenkint arcára gördülnek,
 Kesőbb párosával, majd szapor módjára,
 Két kézbe temetű arcát utoljára.
 Tokog es földököl, mint bünet-sírásó
 Magdolna, büntésnek bár kisse mondható.

Sírny szivés által járja a vad tőre.
 Ismerte a leányt, láthatta előre.
 "Hej hogy is volt szivem akkora tanácsos,
 "Ha lesőrik egy ág, hosszú tavasz mást hoz.
 De ha oly virágosál török el derékon
 Mely eszi szellőnek jászotársul vékony
 Melyet úgy örüstem mint kis "Nefelejts" em
 Ok rá hogy magamat örült kinba ejtem!"

44.
Atkorott legyen a pénz fekete dölge,
Mely bennem az apa szívét úgy elötte!
Atkorott legyen a számitó ésa dolga,
Mely magával rántja a szívet pokolba,
Ha követi bambán is nem törí át gátját,
Ha csitulva fogja hideg társa piartját!
Tamins atkorodik áshallik hozzája
Siro Tolántaja fuldokló imája.

Sasszárnyakon repült az idő exalatt
A orszáig hajója mely örvénybe haladt,
El is merült kisse, legalább azs hittek,
Akik rajta voltak, kik a kormányt vitték
Részben menekültek, részben rajta haltak,
Önök gyászos napok bios nyomokat hagytak!
Oh hogy a nagy Isten többé ránk ne küldje
E szörnyü napokat, inkább másként üldje.

45.
Büncinkes! Kardos idegenbe járult.
Sok exer hontalan kikne e sors hárukt
Osztoska meg vele e keserü élet,
De a ki egy harás is redi meg egy feltett
Kedvest vesztett, ilyen hontalan és szegény
Nemtudott, ő élt csak ily megrázó regény.
Nappal a harának vérrö alakjába
Merült lelke, ijjel elhagyott lakába.

Tolánta jelent meg nyugtalan lelkenek,
Flöfeher ruhában, sápadtan, mellének
Vérrö balfelére szorítá kezét.
Föltrehtent álmaiból fölugrott: is se itt?!
A ködkép eloszlott utána üresség....!
Sohol semmi: Uram, neved dicser tessék,
Vérrö haraim segitsd, ne hadd el végképen
Szenvedő Tolántám ömüd színteképen!

116.

Így lőtötték gyászban tíz keserű évet,
Nem költöm adolgot, igazat regélek.
A tizedik évben a tizedik napon
Fehér galambot lát Tolán az ablakon
Megreppen oda fut, de csak tartózkodva
Nehogy elriassza. A galamb csak fogva
Tartja a vasszácsot, betekint szelíden,
Ha kézből kinyúlják eszik annét híven,

Arstán lovább repül, Könnyebbül a lánynak.
Ugyan mit jelent ez? Babonás Tolánta
Nem volt, de egy némit jelentősnek tartott.
Flü barátneje hoz svomszédba szalajtott
Legott egy család, s meg hányták velelték
A kis fehérruhás hírnök eme seltét,
S abban egyeztek meg, hogy valami jó jel.
Nem lesz úgy mint eddig, ez a forduló hely.

117.

Megkönnyült a keblük, mintha a vén Tátra
Esett volna arról is szöttek is ám bátran,
Mik rejthet a jövő, - mert a singlő lélek
Oly kesz a reményre. Megfogja az élet -
Egy mutatós ügyet, mely reményre utal
Készbesi magát a jobbat is együttal -
S amint reménykednek együtt idesdeden
Sárny köztük terem szötlanul hidegen.

Szötlan is hidegvolt, de csak külső képen
A svomszéd kassélyból jött a hírrel épen:
Hogy a bujdosóknak kik a honért küzdtek
Flü a térhetésre immár napot tüstetk.
Arpad is vissza tér vagy már megérkezett.
A magyar honában kapott szabad keset,
S kik életet és vért szántak a hazának,
Dicső szabadságot magukkal hozának.

48.

A fekete felhő nyomán a szivarvány.
 Tíz évig volt a hon elhagyatva, árva.
 Váratlan szakadt meg felette a felhő.
 Hiderült, megjelent a tisztán kékellő
 Égbolt a határon, hogy öröme keltsen
 Minden magyar szívét, noha va felejtsem
 Amennyiben csupán feledés a gyögyöser,
 Vagy okuljon ahol okulás az övser.

Sárfy is megnyitá a komor ös hársat.
 Ideje is volt már, tíz éve hogy fánost
 Benne a hallgatag fájdalom, unalom.
 Haza sere hősök vállait fel! Megvallom
 Kardos Arpad köntük a legvárható vendég.
 A hárs alatt Sárfy só már kipihenék
 Az újság ingalmát, mert hiszen a régi
 Feledni kell, hogy megérjék a jó végit,

49.

Az ifjak sorsának. Ar. röviden esett.
 A nép alispánnak jó hönfít keresett.
 Arpad ép kaporra jött az ösi hársba.
 A megye süntetett, az új élet lársba
 Hossza a nagy megyét, meg is lették nyom
 A megye élere vesérül. Honban
 Hangosan kívánva, hogy Tolánta legyen
 E kisünö helyen vele egy kenyeren.

Szár tagu küldöttsej verte fel a lakos
 Hol Tolán örömtől valóban lárs kapott.
 A kerse bejdozott, de Arpad usána.
 Mit is hogyan szóltak, ugyan ki kíván
 Fliven szamoladni e szej jelenetről.
 Ki magam sem lársam hallgatok e sebről.
 Hosszan ott idősek a diófa alatt,
 Kijövet mindkessö kipirulva haladt.

51.

De azt már jól tudom hogy egybe kelének,
S így végződtek vígan a számoru ének.
Télida rá hogy munka is haxaxxeretet
Nehéz rögzös úton magasra veketett.
Nem csupán magasra, boldogságra szinte,
Bár kündelem, kesseg szinte eleinte.
Hösünk, ki hitt, remélt, állandó volt végig.
Kündelem kisartás vioxnek fel az éjig!